

Esős évszak

Esős évszak felett a híd:
ők azok. A halottaid.
Csak az anya örök, a többi
az öröklétet megörökli.

A fa törzsében zuhatag:
rostos, lassú zápor szakad.
Földből a fény immár kikel.
Isten van, mert lennie kell.

Fürkészhetetlen oka van,
hogy a sár is barokk arany,
hogy a kéz sorsa jó kezekben.
A szerelem fürkészhetetlen.

Angyal vagy asszony, nincs különbség.
Szőke szárnyak, repülni gyöngék,
asztrálráncok, feledni szépek.
A jó a hűnél is szegényebb.

Papírhattyúk, üveghalak.
Játék? Szertartás? Színdarab?
Kellékek? Kelletlen csodák?
Lélek dobog, dadog a báb.

Elhagyott kert a sivatag,
őrzői tengeri vadak.
A szél poros imákat szállít
oázistól az óceánig.

Hó hull a holdon. Ideér
az a hideg, az a fehér.
Mit tenne Jézus? Nézne éppen,
hogy mit tennél Jézus helyében.

Hitetlen zsoltár

A tudatlan is megtaníthat.
Az elveszett is megtalálhat.
De a halálra Isten is csak
ideiglenes magyarázat.

A nehézkedés nagy parancsa
küzd a színtelen színterekkel.
Hullámot vet, kicsap a partra,
de nem megy sehova a tenger.

Gyufaláng gyullad a hidegben,
félve melegszik a hitetlen.
Lyukas garas, ami nem zsoltár.
A bűn szájal, az ima szolgál:

*„Vedd el, Úristen, gyávaságainkat,
küszöbök előtt toporgásainkat,
sötétben csellengő csalásainkat,
vedd magadhoz csúf kívánságainkat.*

*Mert nincs igazság, csak a haldoklóé,
mert elszivárog a hit, mint a hólé,
mert nem a remény, hanem Te hiányzol,
mert csak szeretet marad a világból.”*

Amit a fohász megfogalmaz,
másik mértanban másik halmaz.
Zsoltárt énekel az eretnek,
mert hisz, akit hittal szeretnek.

S mint a lombok között a termés,
fészkel a mennyben a teremtés.